

3. House, Freedom. «Freedom on the Net 2015». Obtenido de [https://freedomhouse.org/sites/default/files/FOTN 202015 \(2015\).](https://freedomhouse.org/sites/default/files/FOTN 202015 (2015).)
4. Балацька О. «Політичне насилля як фактор світової політики: сучасні тенденції». Редакційна колегія: 26.
5. Олів'єр Р. Провал політичного ісламу. Harvard University Press, 1994.
6. Гранчак Т. ІДІЛ як цивілізаційний виклик (за матеріалами круглого столу «Ісламська держава: генеза і нові тренди»).
7. Курцман Ч. Мусульмансько-американський тероризм у десятиліття з 11 вересня. Дарем, штат Північна Кароліна: *Triangle Center on Terrorism and Homeland Security*, 2012.
8. Бехруз Х. Релігійні та світські норми в правових системах ісламських держав. *Порівняльне правознавство*. 3–4 (2012): 120–129.
9. Коппель О., and К. Пасінчук. Європа і Близький Схід: Сфера міжцивілізаційних відносин. *Вісник КНУ Міжнародні відносини*. 2006. 33–34.
10. Зінько С. Мусульманські країни Близького Сходу у сучасних міжнародних інформаційних відносинах. Diss. Зінько Соломія Юріївна.
11. Скороход Л. І. США і проблема демократизації Близького Сходу. *Науковий вісник Дипломатичної академії України* 10 (2) (2004): 42–56.
12. Дівак В. В. Країни «Великого Близького Сходу» та Північної Африки в контексті глобального переформатування регіону. *Держава і право*. 2012.

УДК 327.(44)

ПРІОРИТЕТИ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ФРАНЦІЇ ЗА ЧАСІВ Е. МАКРОНА

І. А. Скічко, Ю. Т. Теміров

Анотація. У статті розглядається зовнішня політика Франції при президентстві Е. Макрона. Відзначається прагнення нового президента надати зовнішній політиці більш динамічний стиль і одночасно внести в неї, в порівнянні з попередниками, більше елементів реалізму і прагматизму. Разом з тим констатується, що базові основи курсу Франції на міжнародній арені практично не змінилися. В результаті збереглося фундаментальне протиріччя, яке все більш виявлялося при попередниках Е. Макрона, - між спробами проводити самостійну «державну» лінію і установкою на поглиблення європейської інтеграції та співпраці в рамках НАТО. Окремо досліджується зовнішня політика Макрона в африканському та азійському напрямках, а також зовнішній курс щодо Росії та Білорусі.

Ключові слова: Е. Макрон, НАТО, Європейський Союз, «державна» лінія, зовнішня політика.

Вступ. З моменту обрання Е. Макрона президентом Французької Республіки в травні 2017 р. пройшло більше трьох років – строк достатній, щоб зробити висновки про його курс на міжнародній арені. Враховуючи неоднозначну оцінку зовнішньої політики Е. Макрона з боку державних діячів, політологів та суспільства в цілому, наразі актуальним є підбиття проміжних підсумків діяльності президента Французької Республіки у сфері зовнішніх відносин, оцінка впливу особистісних поглядів і підходів Макрона на формування зовнішньої політики Франції, а також ступінь дотримання передвиборних обіцянок фактичній діяльності, що і становить мету даної статті.

Виклад основного матеріалу. Досвід Е. Макрона в області зовнішньої політики і дипломатії до приходу до влади в Єлісейський палац був невеликим. У 2012–2014 рр. під час роботи на посаді заступника голови керівника президентської адміністрації Ф. Олланда він займався питаннями, пов'язаними з функціонуванням зони євро. У 2014–2016 рр., коли Е. Макрон був міністром економіки, промисловості і цифрових технологій, йому довелося займатися двосторонніми та багатосторонніми зв'язками Франції, зокрема, в рамках ЄС, «Великої сімки» (G7) і «Великої двадцятки» (G20) [1]. В ході передвиборної кампанії Е. Макрон зробив основний акцент на вирішенні економічних проблем країни, а зовнішньополітичні пріоритети були сформульовані ним лише в загальних рисах, основним гаслом яких було «зробити Францію знову великою» [2].

29 серпня 2017 року на традиційній щорічній зустрічі глави держави з французькими послами Е. Макрон вперше виступив з розгорнутим баченням зовнішньої політики країни. Він вказав, зокрема, що Франція не повинна відмовлятися від

«державних» амбіцій в мінливому світовому порядку. Як ядерна держава і постійний член Ради безпеки ООН, вона зобов'язана підтримувати зв'язки з іншими лідерами світової політики і «грати роль противаги, в разі появи дисбалансів між ними» [3]. Крім Росії і США, президент кілька разів згадав у цьому контексті Китай і Індію як потенційно великі держави, до яких потрібно прислухатися. До пріоритетних напрямів французької політики він традиційно відніс Африку, яку назвав «континентом майбутнього» з огляду на її зростаючу питому вагу в населенні світу і глобальній економіці. Торкнувшись Сирії, Е. Макрон вказав на необхідність діалогу з Росією, Іраном і Туреччиною для врегулювання конфлікту [3].

На цій же зустрічі Е. Макрон повторив свою тезу про те, що головним зовнішнім пріоритетом для Франції все ж є Європейський союз (далі – ЄС). Франція повинна сприяти поглибленню інтеграції та реформ в ЄС, з тим, щоб об'єднання, з одного боку, краще усвідомлювало і реагувало на запити населення держав-членів, з іншого – змогло відповідати на нові виклики, зокрема, технологічну революцію, пов'язану з впровадженням цифрових технологій і розробками в області штучного інтелекту. ЄС повинен також стати «фактором умиротворення» в контексті зростаючого суперництва світових держав, що вимагає від нього більшої згуртованості і нових можливостей в сфері зовнішньої політики і безпеки. Особливе значення в цьому зв'язку набуває активізація франко-німецького тандему, покликаною грати роль справжнього «мотора» інтеграційних процесів в ЄС [3].

Більш конкретно з цього приводу Е. Макрон висловився в своєму виступі в Сорбонському університеті 26 вересня 2017 р. яке, крім іншого, повинно було продемонструвати його динамічний і рішучий особистий стиль. По суті, він виклав в ньому велику і амбітну програму перетворень в ЄС, що відкриває перспективу трансформації ЄС в асиметричну федеральну державу. Відзначивши виклик цифрової революції, в якій панують США і «підтягується» до них Китай, а також геополітичний і геоекономічний виклики з боку обох гігантів, несприятливі зміни клімату, міграційну кризу і міжнародний тероризм, збройні конфлікти в ряді регіонів, він підкреслив, що ці проблеми не можуть бути вирішені державами-членами ЄС поодиночки. У них немає іншого виходу, крім як перетворювати об'єднання в реальний «полюс сили» в економічному, політичному і військовому сенсі [3].

Конкретизуючи і розвиваючи цю ідею, Е. Макрон підтвердив пропозиції, які він висував під час президентської виборчої кампанії, а саме: утворення загального бюджету країн-учасниць зони євро і встановлення поста міністра фінансів для цього, що, з точки зору багатьох експертів, означало б створення «економічного уряду» цієї частини ЄС [3]. Варто особливо згадати пропозиції Е. Макрона про створення автономної європейсько оборони, яка, як він вважає, стає життєвою необхідністю в багатополярному світі, особливо перед лицем терористичного виклику і «самоусунення» США. Ще в липні 2017 року Франція виступила з ініціативою утворення спеціального фонду для такої оборони, яка була підтримана Європейською комісією. В даному виступі Е. Макрон доповнив її пропозиціями про формування до 2021 р. Загальних сил втручання, а також стратегії для них. З метою зближення діяльності розвідок президент висунув ідею заснування Європейської розвідувальної академії [3; 4].

Чільну роль до просування до перерахованих цілей, як підкреслив Е. Макрон, повинна грати франко-німецька вісь. Однією з важливих подій в європейській політиці Е. Макрона стало оновлення Єлисейського договору з Німеччиною. Підписаний 22 січня 2019 року в символічному місці – столиці імперії Карла Великого, який об'єднав європейські землі більше 1000 років тому, Ахенський договір позначив нові контури франконімецького тандему і загальних зусиль по військовому зближенню країн-членів

ЄС. Військова співпраця Парижа і Берліна виходить на новий якісний рівень, оскільки передбачає спільне використання військових і цивільних об'єктів, заходи щодо зміцнення безпеки і оборони двох країн. Франція і Німеччина за допомогою нових домовленостей не тільки оновлюють двосторонні відносини, а й зміцнюють своє лідерство в ЄС. Перша глава договору називається «європейські справи» [10, с. 45]. Незважаючи на те, що в цілому Німеччина підтримує ініціативи Е. Макрона, все ж німецька політична еліта досить стримана в чутливих питаннях безпеки і оборони [10, с. 46].

Ідея інтеграції в межах зони євро викликала настороженість або відверту ворожість країн, що не входять в неї, зокрема Польщі та Угорщини. Досить критично відреагувала на ініціативу глави Франції і Європейська комісія в особі її голови Ж.-К. Юнкера, який закликав «об'єднувати Європу, а не розділяти її» [4]. Слід також враховувати зростання євроскептицизму в багатьох державах – членах ЄС, що вилився в тому числі в збільшенні впливу правопопулістських сил. Не випадково Е. Макрон в своєму виступі в Європейському парламенті 17 квітня 2018 р., кажучи про цю ситуацію, вжив термін «громадянська війна» [4].

Окремо варто відзначити зовнішню політику Е. Макрона щодо азійських країн. У січні 2018 року він здійснив державний візит до Китаю, в ході якого сторони продемонстрували єдність думок з таких важливих політичних питань, як боротьба з міжнародним тероризмом і необхідність домагатися виконання Паризьких угод з клімату (2015), від реалізації яких відмовляється адміністрація Д. Трампа. Крім того, був підписаний ряд важливих економічних контрактів, зокрема на поставку в Китай літаків «Airbus 320» на суму в 18 млрд євро і будівництво в КНР центру по трансформації відпрацьованого ядерного палива вартістю в 10 млрд євро. Е. Макрон також проявив великий інтерес до проєктів Китаю в рамках «Один пояс – один шлях», хоча до деяких з них, як показали подальші події, поставився насторожено. Як відзначали французькі ЗМІ, через зазначені контракти Е. Макрон практично не торкався питання про права людини в країні, на чому наполягали французькі та міжнародні правозахисні організації [4].

Уже в березні 2018 року відбувся візит Е. Макрона в Індію, який підтвердив його претензію на роль Франції в якості противаги між двома провідними азіатськими державами. За підсумками переговорів з офіційним Нью-Делі були підписані важливі економічні контракти, а також протоколи про наміри. Зокрема, мова в них йшла про будівництво в Індії французькою компанією «Orano» («Орано») великої атомної електростанції, постачання індійським силами французьких багатоцільових винищувачів типу «Rafale» («Рафаль»), а також двигунів для індійської авіакомпанії

«Spice Jet» («Спайс джет»). Також були укладені угоди про взаємне використання військових баз в Індійському океані, з боку Франції для Індії така можливість надавалася щодо об'єктів на острові Реюньон, в Джибуті (а також імовірно в ОАЕ). Очевидна антикитайська спрямованість цих домовленостей не викликала сумнівів. Коментуючи їх, Е. Макрон навіть сказав, що «нові варіанти китайського Шовкового шляху загрожують балансу сил в Індійському океані» [4]. В першу чергу, президентом Франції малися на увазі китайські інфраструктурні проєкти в Пакистані. Крім іншого, офіційний Париж тим самим відреагував і на відкриття Китаєм в серпні 2017 р. своєї першої закордонної військової бази в Джибуті.

Окремим напрямком зовнішньої політики Макрона стали Африка та Близький Схід. Франція завжди відстоювала свої позиції в Африці, а її власна база в Джибуті забезпечувала контроль над ситуацією в Аденській затоці. Президент спробував також активізувати політику Франції на стратегічно важливому близькосхідному напрямку. Намагаючись не послаблювати співпрацю з Саудівською Аравією і Катаром (зокрема, у військово-технічній галузі), яке інтенсивно розвивали його попередники, він оголосив пріоритетом Франції стабілізацію ситуації в Лівії. Як відомо, саме військова інтервенція Франції разом з Великобританією при опосередкованій підтримці США і низки союзників по НАТО в 2011 р. стала головною причиною виникнення вогнища нестабільності в цій африканській країні, що спровокувало

переміщення потоку біженців в Європу. Французька дипломатія почала приділяти підвищену увагу Лівії як на багатосторонньому рівні (ООН, Ліга арабських держав, група країн Сахеля), так і на двосторонньому. У липні 2017 році у Франції була навіть організована зустріч лідерів двох найбільших протиборчих лівійських угруповань – прем'єр-міністра Ф. Сарраджа і маршала Х. Хафтара. Вони прийняли спільну декларацію про встановлення перемир'я і проведення парламентських і президентських виборів навесні 2018 р. Однак практичних наслідків ці переговори не мали [10, с. 45].

Як уже зазначалося, серед пріоритетних напрямків зовнішньої політики Франції Е. Макрон назвав африканський. Для Франції її політична, економічна і військова присутність в Африці, насамперед в її колишніх колоніях в західній частині континенту, ще з другої половини XIX ст. була найважливішою складовою її зовнішньої політики. Людські, а також природні ресурси цих територій – зокрема, нафта, уран, залізна руда, боксити, сільськогосподарська продукція – мали з точки зору офіційного Парижа стратегічне значення. Після деколонізації всі французькі президенти приділяли нововиниклим африканським державам підвищену увагу. Е. Макрон обіцяв збільшити економічну допомогу Франції африканським державам на цілі розвитку з нинішніх 0,37 % ВВП до 0,55 % (в абсолютному вираженні – з 9 млрд до 15 млрд євро). Зокрема, значно більші кошти повинні бути спрямовані в сферу освіти. Ця допомога, з одного боку, покликана зменшити міграційний потік з даних держав до Франції, з іншого боку, сприяти збереженню в них позицій французької мови та культури як важливих чинників «м'якої сили». Згідно з прогнозами, до 2050 року населення Африці складе близько 25 % людства, при цьому 700 млн чоловік проживатимуть в країнах, де поки великою є чисельність носіїв французької мови [10, с. 46].

Таким чином, Е. Макрон прагне оновити на основі більшого реалізму і прагматизму зовнішньополітичний курс Франції, зберігаючи при цьому більшість його базових основ. Поєднувати протилежні за змістом установки Е. Макрон намагається і щодо Росії. З одного боку, він відразу після обрання зустрівся з В. Путіним, що, з урахуванням ставлення до нього неоліберальних еліт і ЗМІ Франції, було досить сміливим кроком. Е. Макрон зберіг лінію на взаємодію з Росією в рамках «Нормандської четвірки». У жовтні 2017 року у виступі в Європейському суді з прав людини і на зустрічі з генеральним секретарем Ради Європи він закликав Росію «залишатися в нашому спільному домі від Лісабона до Владивостока», підкресливши, що «ми зобов'язані говорити про демократію і права людини, але повинні уникати повчань» [10, с. 45].

Про необхідність «повернення Росії в Європу» і в зв'язку з цим про корисність її членства в Раді Європи він говорив також на Міжнародному економічному форумі в Санкт-Петербурзі 24–25 травня 2018 р. [10, с. 46]. Е. Макрон намагається розвивати конструктивний діалог з Росією щодо ядерної проблеми Ірану і по врегулюванню в Сирії, що яскраво проявилось на названому форумі. Важливо, що в ході його проведення було підписано близько 50 угод про співпрацю в економічній галузі між французькими та російськими партнерами. В цілому, як підкреслюють ЗМІ Франції, Е. Макрон, перед обличчям унілатералізму США хотів би сприяти відродженню в Європі подібності «концерту націй» за участю ЄС, Росії та інших країн, що не входять в об'єднання [11, с. 4].

З іншого боку, Франція приєдналася до Великобританії і країнам ЄС і НАТО у «справі Скрипалів» до отримання висновків експертів Організації із заборони хімічної зброї (ОЗХЗ). Як відомо, в квітні 2018 року Франція вислала чотирьох російських дипломатів і піддалася аналогічному заходу з боку Росії. Офіційний Париж, як уже зазначалося, виступив разом з США і Великобританією з озброєною акцією 14 квітня 2018 року проти влади Сирії у зв'язку з історією із застосуванням хімічної зброї в Східній Гуті. Удари також були нанесені до відповідного розслідування ОЗХЗ, незважаючи на ризик прямого військового зіткнення там з російськими силами. При цьому Е. Макрон заявляв, що Франція буде всіляко уникати такого зіткнення [10, с. 46]. У зв'язку з цим варто ще раз повернутися до інтерв'ю, яке Е. Макрон дав американському телеканалу «Fox News» в квітні 2018 р. В ньому президент стверджував, що його метою є «повернення

Франції її величі», тобто як би вказував на спадкоємність своєї політики з курсом генерала Ш. де Голля. У той же час він повторив тезу, популярну в західних елітах, особливо в Сполучених Штатах Америки і Великобританії, що В. Путін «скрізь втручається – в Європі, в США – з метою послабити нашу демократію» [7, с. 3].

Серед останніх заяв Макрона по відношенню до Росії слід відмітити заяви, зроблені ним 15 лютого 2020 року на 56-й Мюнхенській конференції з безпеки. На думку Е. Макрона, Росія продовжить спроби «дестабілізації» Заходу через втручання у вибори, маніпуляції в соціальних мережах і кібератаки. На його думку, Москва буде діяти «або через приватних осіб, або безпосередньо через свої організації, або через своїх ставлеників». Французький лідер очікує від РФ «надзвичайно агресивних» дій на цьому напрямку в «найближчі місяці і роки» [12].

Окрему увагу також слід звернути на позицію Макрона по відношенню до президентських виборів, які мали місце в Білорусі в серпні 2020 року. Так, в середині вересня 2020 року у Литві пройшла зустріч экс-кандидата на пост глави білоруської держави Світлани Тіхановської і Макрона. Тіхановська за підсумками зустрічі з Макроном заявила, що президент Франції «пообіцяв нам зробити все, щоб допомогти в переговорах (за рішенням) політичної кризи в нашій країні». Вона також запропонувала провести міжнародні переговори на платформі ОБСЄ з організації нових президентських виборів в Білорусі, що також підтримав і Макрон [13; 14].

Висновки. Аналіз перших трьох років правління Е. Макрона демонструє, що президенту Франції не вдалося усунути корінного протиріччя французької зовнішньої політики. Він намагається одночасно активізувати європейську інтеграцію, посилюючи «зв'язок» з Німеччиною, зберігати взаємодію з НАТО, США і Великобританією, але при цьому проводити «державну» політику там, де це можливо.

Будучи прихильником мультилатералізму, Е. Макрон всіляко прагне підвищити роль Франції в різних регіонах світу за рахунок активізації відносин з окремими країнами (Росія, Індія, Австралія), посередництва в конфліктних ситуаціях (Близький Схід), більш активного використання багатосторонніх форматів (Африка), що об'єктивно наближає сучасний світ до багатополлярності.

Е. Макрон проявляє готовність до активного діалогу з США, Китаєм і Росією. Ідеологічний, ціннісний аспект в даному випадку зміщується на задній план, тоді як на перший виходять прагматизм і «реальна політика». Тим самим Е. Макрон не тільки вписує себе в коло ключових лідерів сучасного світу, а й демонструє гнучкість і відмову від деякого догматизму, властивого його попереднику. Євро-атлантична риторика не заважає президенту Франції мати діловий підхід до вирішення ряду політичних проблем, роблячи акцент на практичні проекти (Китай, Африка, Росія). Незважаючи на своє прагнення домовлятися з важкими партнерами, Е. Макрон здатний, коли йому вигідно, демонструвати силу для підтвердження своїх амбіцій. Про це свідчить його ідея Європейської інтервенціональної ініціативи, готовність продовжити військову операцію в Малі і участь Франції в американській військовій акції проти САР.

Франція при Макроні стає претендентом на військово-політичне та ідейне лідерство в Євросоюзі. Французький лідер не ставить своїм завданням відмову від НАТО і союзницьких відносин з США. Тут справа, скоріше, в спробі зміцнити регіональний вплив, впливати на глобальні процеси і балансувати за рахунок взаємодії з європейськими гравцями.

Аннотація. В статье рассматривается внешняя политика Франции при президентстве Э. Макрона. Отмечается стремление нового президента предоставить внешней политике более динамичный стиль и одновременно внести в нее, по сравнению с предшественниками, больше элементов реализма и прагматизма. Вместе с тем констатируется, что базовые основы курса Франции на международной арене практически не изменились. В результате сохранилось фундаментальное противоречие, которое все более обнаруживалось при предшественниках Э. Макрона – между попытками проводить самостоятельную «государственную» линию и установкой на углубление европейской интеграции и сотрудничества в рамках НАТО. Отдельно исследуется внешняя политика Макрона в африканском и азиатском направлениях, а также внешний курс в отношении России и Беларуси.

Ключевые слова: Е. Макрон, НАТО, Европейский Союз, «государственная» линия, внешняя политика.

Abstract. The article examines the foreign policy of France during the presidency of E. Macron. There is a desire of the new president to give foreign policy a more dynamic style and at the same time to make it, compared to his predecessors, more elements of realism and pragmatism. At the same time, it is stated that the basic foundations of France's course in the international arena have not changed. As a result, there is a fundamental contradiction, which was increasingly evident in Macron's predecessors – between attempts to pursue an independent “state” line and the focus on deepening European integration and cooperation within NATO. Macron's foreign policy in Africa and Asia, as well as his foreign policy towards Russia and Belarus, are studied separately.

Key words: E. Macron, NATO, European Union, “state” line, foreign policy.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Emmanuel Macron. L'Europe n'est pas un supermarché. L'Europe est un destin commun. *El Temps*. 2017. 21.06. URL: <https://www.letemps.ch/monde/emmanuel-macron-leurope-nest-un-supermarcheleurope-un-destin-commun> (дата звернення – 11.10.2020).
2. Emmanuel Macron sur Fox News: «I'll make France great again!» *Le Figaro*. 2018. 22.04. URL: <http://www.lefigaro.fr/inter-national/2018/04/22/01003-20180422ARTFIG00230-emmanuel-macron-sur-foxnews-i-ll-make-france-great-again.php> (дата звернення – 11.10.2020).
3. Discours du Président de la République à l'ouverture de la conférence des Ambassadeurs. *Elysee* [site]. 2017. 29.08. URL: <http://www.elysee.fr/declarations/article/discours-du-president-de-la-republique-al-ouverture-de-la-conference-des-ambassadeurs/> (дата звернення – 11.10.2020).
4. Transcription du discours de clôture du Président de la République, Emmanuel Macron, à la conférence contre le financement du Terrorisme «No Money For Terror». *Elysee* [site]. 2018. 27.04. URL: <http://www.elysee.fr/declarations/article/transcription-du-discours-de-clotue-du-president-de-la-republique-emmanuel-macron-a-la-conference-contre-le-financement-du-terrorisme-no-money-for-terror> (дата звернення – 11.10.2020).
5. Macron E. Révolution. Paris: XO Editions, 2018. 268 p.
6. Macron et Poutine se testent à Versailles. *Le Monde*. 2017. 30.05. P. 3.
7. Malingre V. Le pari russe d'Emmanuel Macron. *Le Monde*. 2018. 25.05. P. 3.
8. Mevel J-J. Macron appelle Merkel à se mobiliser pour l'Europe. *Le Figaro*. 2019. 17.05. P. 3.
9. Pfflimlin E. Sommet de Versailles; pour une UE à plusieurs vitesses. *Le Monde*. 2018. 07.03. P. 3.
10. Чернега В. Н. Геополитический выбор Франции. *Международная жизнь* / МИД России. 2019. № 5. С. 44–66.
11. Kauffmann S. En Russie, Emmanuel Macron va tenter de faire émerger le «concert des nations» manquant. *Le Monde*. 2018. 23.05. P. 3.
12. Макрон уверен, что Россия продолжит дестабилизировать Запад. URL: <https://bin.ua/news/foreign/world/246438-makron-uveren-chto-rossiya-prodolzhit.html> (дата звернення – 11.10.2020).
13. Макрон застеріг Путіна від «intervention» у Білорусь. URL: https://espresso.tv/news/2020/08/29/makron_zasterig_putina_vid_quotinterventionquot_u_bilorus (дата звернення – 11.10.2020).
14. Криза у Білорусі може спричинити новий розлом Європи – Макрон. URL: <https://www.5.ua/polityka/kryza-u-bilorusi-mozhe-sprychynyty-novy-rozлом-yevropy-makron-224768.html> (дата звернення – 11.10.2020).

УДК 327:32.019

ПОЛІТИКА ПЛЕЙСБРЕНДИНГУ ДЕРЖАВИ ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ: ПРИКЛАД ЯПОНІЇ

К. В. Слободянюк, М. І. Прихненко

Анотація. У даній статті розглядається чинна роль політики плейсбрендингу країни як інструменту реалізації національних інтересів на прикладі Японії. Авторка приділяє увагу ключовим складовим елементам іміджу Японії в світі, розкриває особливості розбудови іміджу країни.

Ключові слова: плейсбрендинг, імідж Японії, національний бренд, політика «м'якої сили», культурна дипломатія.

Імідж Японії, як і імідж інших країн світу, не є константою. Він має властивість змінюватися в залежності від внутрішніх і зовнішніх чинників, а також загального контексту в якому функціонує країна. В своїх трансформаціях країна пройшла шлях від військового агресора періоду війн до країни, яка активно застосовує soft-power в процесі реалізації власних інтересів на міжнародній арені [1]. Процеси глобалізації та